

Lukács evangéliuma – 22

V. JÉZUS SZENVEDÉSE

Júdás árulása.

¹Közeledett a kovásztalan kenyér ünnepének nevezett húsvét. ²A főpapok és az írástudók keresték a módját, hogyan ölhetnék meg, de féltek a néptől. ³A sátán hatalmába kerítette az iskarióti Júdást, a tizenkettő közül az egyiket. ⁴Elment, hogy megbeszélje a főpapokkal meg a templomőrség vezetőivel, hogyan tudná nekik kiszolgáltatni. ⁵Ezek örömmel fogadták és megegyeztek vele, hogy pénzt adnak neki. ⁶Beleegyezett, és kereste a kedvező alkalmat, hogy a nép tudta nélkül kiszolgáltassa nekik.

Az utolsó vacsora előkészítése.

⁷Elérkezett a kovásztalan kenyér napja. Ekkor szokták feláldozni a húsvéti bárányt. ⁸Jézus elküldte Pétert és Jánost ezzel a megbízatással: „Menjetek, készítsétek el a húsvéti vacsorát, hogy elkölthessük.” ⁹„Hol készítsük el?” – kérdezték. ¹⁰„Menjetek a városba – felelte –, ott találkoztok egy vizeskorsót vivő emberrel. Menjetek utána abba a házba, ahová megy, ¹¹s mondjátok meg a házigazdának: A Mester kérdezteti: hol van a terem, ahol a húsvéti vacsorát tanítványaimmal elkölthetem? ¹²És majd mutat nektek egy tágas, étkezésre berendezett emeleti helyiséget. Ott készítsétek el.” ¹³Elmentek, s úgy találtak mindent, ahogy mondta. El is készítették a húsvéti vacsorát.

Az Oltáriszentség alapítása.

¹⁴Amint elérkezett az óra, asztalhoz telepedett a tizenkét apostollal együtt. ¹⁵Így szólt hozzájuk: „Vágyva vágytam rá, hogy ezt a húsvéti vacsorát elköltssem veletek, mielőtt szenvedek. ¹⁶Mondom nektek, többé nem eszem ezt, míg be nem teljesedik az Isten országában.” ¹⁷Aztán fogta a kelyhet, hálát adott és így szólt: ¹⁸„Vegyétek, osszátok el magatok között. Mondom nektek: nem iszom a szőlő terméséből addig, amíg el nem jön az Isten országa.” ¹⁹Most a kenyeret vette kezébe, hálát adott, megtörte és odanyújtotta nekik ezekkel a szavakkal: „Ez az én testem, amelyet értetek adok. Ezt tegyétek az én

emlékezetemre.”²⁰Ugyanígy a vacsora végén fogta a kelyhet is, és azt mondta: „Ez a kehely az új szövetség az én véremlben, amelyet értetek kiontanak.”²¹De nézzétek, az áruló keze is rajta az asztalon.²²Az Emberfia ugyan elmegy, de jaj annak az embernek, aki elárulja.”²³Erre kérdegetni kezdték egymást, ki az közülük, aki ilyet tesz.

Tanítás az alázatosságról.

²⁴Majd versengés támadt köztük, hogy melyikük nagyobb.²⁵Erre ezt mondta nekik: „A királyok uralkodnak a népeken, s akiknek hatalom van a kezükben, jötevőknek hívatják magukat.²⁶Közöttetek ne így legyen. A legnagyobb legyen olyan, mintha a legkisebb volna, az előjáró pedig mintha szolga volna.²⁷Mert ki nagyobb, aki az asztalnál ül, vagy aki felszolgál? Nyilván az, aki az asztalnál ül. Én mégis úgy vagyok köztetek, mintha a szolgátok volnék.²⁸Ti kitartottatok velem megpróbáltatásaimban.²⁹Ezért adom át nektek az országot, mint ahogy Atyám, nekem átadta,³⁰hogy majd asztalomnál egyetek és igyatok országomban, és trónon ülve ítélkezzetek Izrael tizenkét törzse fölött.

Péter tagadásának megjövendölése.

³¹Simon, Simon, a sátán kikért titeket, hogy megrostáljon benneteket, mint a búzát.³²De imádkoztam érted, ne hogy megfogyatkozz a hitedben. Amikor megtérsz, te erősíted majd meg testvéreidet.”³³„Uram – felelte –, készen vagyok rá, hogy a börtönbe, sőt még a halálba is kövessetek.”³⁴Ő azonban így válaszolt: „Péter, mondom neked, mielőtt ma megszólal a kakas, háromszor letagadod, hogy ismersz.”³⁵Aztán tovább beszélt hozzájuk: „Amikor elküldtelek benneteket erszény, tarisznya és saru nélkül, szenvedtetek-e hiányt valamiben?” „Semmiben” – felelték.³⁶„Most azonban – folytatta – akinek van erszénye, vegye elő, ugyanúgy a tarisznyáját is. Akinek pedig nincsen, adja el a ruháját és vegyen rajta kardot.”³⁷Mondom nektek, be kell következnie annak, amit az Írás rólam mond: A gonosztevők közé számították. Sorsom beteljesedik.”³⁸„Uram – mondták –, nézd, van itt két kard!” Erre csak annyit mondott: „Elég.”

Ima a Getszemáni kertben.

³⁹Ezután kiment, és szokása szerint elindult az Olajfák hegyére. A tanítványok is elkísérték. ⁴⁰Amikor odaért, kérte őket: „Imádkozzatok, nehogy kísértésbe esetek!” ⁴¹Aztán odébbment, úgy egy kőhajításnyira, és térdre borulva imádkozott: ⁴²„Atyám, ha akarsz, kerüljön el ez a kehely! De ne az én akaratom teljesüljön, hanem a tied!” ⁴³Megjelent neki az égből egy angyal, és megerősítette. Halálfélelem kerítette hatalmába, és még buzgóbban imádkozott. ⁴⁴Verejtéke mint megannyi vércsepp hullott a földre. ⁴⁵Aztán abbahagyta az imát, és visszament a tanítványokhoz. Azok közben elaludtak bánatukban. ⁴⁶Rájuk szólt: „Miért alusztok? Keljetek fel és imádkozzatok, nehogy kísértésbe esetek!”

Jézus elfogatása.

⁴⁷Mielőtt még befejezte volna szavait, egy csapat érkezett. Júdás vezette, egy a tizenkettő közül. Jézushoz közeledett, hogy megcsókolja. ⁴⁸Jézus megkérdezte: „Júdás, csókkal árulod el az Emberfiát?” ⁴⁹Amikor a tanítványok látták, hogy mi készül, megkérdezték: „Uram, kardot rántsunk ellenük?” ⁵⁰Egyikük mindjárt le is sújtott a főpap szolgájára, s levágta a jobb fülét. ⁵¹De Jézus így szólt: „Hagyjátok, elég!” Aztán megérintette a szolga fülét és meggyógyította. ⁵²Az ellene kivonult főpapoknak, a templomőrség tisztjeinek és a véneknek pedig ezt mondta: „Mint rabló ellen, úgy vonultatok ki, kardokkal és dorongokkal!” ⁵³Amikor naponta ott voltam a templomban veletek, nem vetettetek rám kezecskét. De ez a ti órátok, a sötétség hatalmáé.”

Péter tagadása.

⁵⁴Elfogták és a főpap házába vitték. Péter messziről követte. ⁵⁵Az udvar közepén tüzet raktak és körbe ülték. Péter is közéjük ült. ⁵⁶Egy szolgáló meglátta, hogy ott ül a tűznél. Szemügyre vette, aztán megjegyezte: „Ez is veled volt.” ⁵⁷De tagadta: „Asszony, nem is ismerem.” ⁵⁸Nem sokkal ezután egy másik vette észre: „Te is közéjük tartozol!” – szólt neki. Péter tiltakozott: „Ember, nem tartozom.” ⁵⁹Alig telt el egy óra, másvalaki bizonygatta: „De igen, ez is veled volt, hiszen galileai.” ⁶⁰„Ember – tagadta újra Péter –, nem tudom, mit beszélsz.” Még ki sem mondta, máris megszólalt a kakas. ⁶¹Az Úr megfordult, s rátekintett Péterre. Péternek eszébe jutott, mit mondott neki az Úr: „Mielőtt ma megszólal a kakas, háromszor megtagadsz.” ⁶²Kiment és keserves sírásra fakadt.

Jézus kicsúfolása.

⁶³Az emberek, akik őrizték, csúfot űztek belőle és bántalmazták. ⁶⁴Befödték a fejét és kérdezgették: „Találd el, ki ütött meg?” ⁶⁵És mindenféle szitkokat szórtak rá.

Jézus a főtanács előtt.

⁶⁶Mihelyt megvirradt, összegyűltek a nép vénei, a főpapok meg az írástudók, és tanácsuk elé állították. ⁶⁷„Ha te vagy a Messiás – szólították fel –, mondd meg nekünk.” Így válaszolt rá: „Ha megmondom is, nem hiszitek el. ⁶⁸Ha pedig kérdezlek benneteket, nem feleltek. ⁶⁹De az Emberfia mostantól fogva Isten hatalmának jobbján fog ülni.” ⁷⁰Erre egyszerre közbevágtak: „Tehát te vagy az Isten Fia?” Ő pedig ezt mondta nekik: „Ti mondjátok, hogy én vagyok.” ⁷¹„Mi szükségünk van még tanúkra? – mondták erre. – Magunk hallottuk a saját szájából.”